

Οἱ ἡμέτεροι πατέρες οὐδαμῶς τὴν ἀπόλυτον ἐξουσίαν ἠνέχθησαν, καὶ ἐν τοῖς ἡμετέροις θεσμοῖς τῷ αὐτονόμῳ τῶν λειτουργιῶν ἐπιτελεῖται διὰ παντὸς τὸ ὑπεύθυνον.

Ὁ δημόσιος βίος ὀλίγον ἀφήσει χρόνον τῇ ἡσυχίᾳ καὶ τῇ σκέψει, αἵτινες ἀπαραίτητοί εἰσι τῇ θεραπείᾳ καὶ ἐπιμελείᾳ τοῦ πυρὸς τοῦ χριστιανικοῦ βίου· οὐχ ἥττον ὅμως πάντοτε πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχω τὸν ὑπεράνθρωπον βίον τοῦ μεγάλου Ναζωραίου.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Προκειμένου ὁ κ. Α. νὰ πληρώσῃ τὸν λογαριασμὸν τοῦ ἱατροῦ θεραπεύσαντος τὸν υἱὸν του τῷ λέγει. Ἐπειδὴ ἱατρὲ τὸ μικρόν μου παιδίον πρῶτον ἔπαθεν ἐκ τῆς ἱλαρᾶς καὶ ὡς ἐκ τούτου πάντα τὰ τῆς γειτονίας μας παιδιὰ ἀτίνα ἐνοσηλεύοντο παρ' ὑμῶν, νομίζω ὅτι ὀφείλετε νὰ ἐλαττώσῃτε κατὰ δέκα τοῦλάχιστον τὰ 0]0 τὸν λογαριασμὸν μου διὰ τὴν αὐξήσιν τῶν ἐργασιῶν ἃς ὁ υἱός μου σᾶς προμήθευσε.

* *

Εἰς ἐκθεσίν τινα τῶν τεχνῶν εἰσέρχονται δύο Κύριοι ὧν ὁ εἰς ἐρωτᾷ ἀπαθῶς, Δὲν νομίζετε ὅτι ἡ εἰκὼν αὕτη εἶναι φοβερὰ ῥοπογραφία. Ὁ ἕτερος κύριος ἐκπληκτος τῷ λέγει. Σᾶς ζητῶ συγγνώμην, κύριε, εἶμαι ὁ ζωγραφίσας ταύτην. Συγχωρήσατέ μοι τότε, διότι τὸ ἀληθές εἶναι, ὅτι δὲν γνωρίζω τί περὶ τέχνης ἐπαναλαμβάνω πᾶν ὅτι ἀκούω λεγόμενον.

* *

Πανοῦργον δεκατετραετὲς παιδίον ἐνεφανίσθη πρὸ τῆς θύρας οἰκίας τινὸς ἐν ᾗ κατῴκει ἡ εὐειδὴς κυρία Α... κρατῶν ἐξηκοντάλεπτον ἀνθοδέσμην. Κρούει τὴν θύραν καὶ ἐρωτᾷ ἀμέσως τὴν ἐμφανισθεῖσαν θυρωρὸν «ἐδῶ εἶναι ὁ ἀριθμὸς 26 τῆς Λευκῆς ὁδοῦ.—Μάλιστα παιδί μου. Τότε σᾶς παρακαλῶ εἴπατε τῆς κυρίας ὅτι ἐπιθυμῶ νὰ τὴν ἴδω! Ἡ κυρία, παρουσιάζεται πάραυτα καὶ τὸ παιδίον ὑποκλίνων τῇ λέγει. Λάβετε κυρία μου τὴν ἀνθοδέσμην ταύτην ἐκ μέρους τοῦ κυρίου... α! ἀπώλεσα τὸ ἐπισκεπτήριόν του!

— Δι' ἐμέ! Α! δὲν πειράζει μικρὸν μου συμπεραίνω τίς εἶναι, λάβε σελήνιον καὶ πῆγαινε.

— Διὰ τῆς μεθόδου ταύτης τὸ πονηρὸν παιδίον κατόρθου δι' εὐτελεῶν ἀνθοδεσμιδῶν νὰ προσπορίζεται μέγα κέρδος ἄχρις οὗ ἀνακαλυφθῇ ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας, ἀπήλαυσε τὰ ἐπίχειρα τῆς κακίας του.

* *

Θὰ ἔχω κανένα δῶρον τὸ ἔτος τοῦτο ἀγαπητὴ μαμά; Ναὶ ἀγάπη μου, ἐὰν ἐξακολουθῇς νὰ ᾔσῃ καλὸν παιδίον. Καὶ τί σκοπεύετε νὰ μοῦ δώσῃτε; Θὰ τὸ ἴδῃς ὅταν ἐπέλθῃ ἡ ὥρα. Μὰ εἴπατέ μου τοῦτο ἀπὸ τώρα διὰ νὰ ἴδω ἂν ἀξίζει τὸν κόπον νὰ γείνω καλός.

Ε.

Η ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ

διήγημα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

ὑπὸ ΑΙΚ. Π. ΦΑΡΜΑΚΟΠΟΥΛΟΥ.

(Συνέχ. ἴδε προηγούμενον φύλλον).

Ἐὰν ἀποκαλύψω εἰς τοὺς γονεῖς μου, ἔλεγεν, καθ' ἑαυτὴν ὅτι, προτιμῶ τὸν Raoul ἴσως δὲν θελήσωσι νὰ μοὶ δώσωσιν αὐτὸν ὡς σύζυγον, δότι στερεῖται περιουσίας. Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει, ὅτι ἔνεκεν τοῦ πρὸς ἐμέ φίλτρου αὐτῶν ἤθελον παραδεχθῇ τὴν πρότασίν μου, εἶμαι βεβαία περὶ τῆς διαθέσεως τοῦ Raoul; Σκέπτεται ἄρα δι' ἐμέ; Καὶ κάμνουσα τὰς ἐρωτήσεις ταύτας καθ' ἑαυτήν, ἡ δυστυχὴς κόρη ἡσθάνθη παγετῶδος ῥίγος διατρέχον τὰς φλέβας τῆς καὶ συσφίγγον τὴν καρδίαν τῆς! Ὅχι, κάλλιον νὰ σιωπῇσῃ καὶ ἀναμείνω, ἴσως ἡμέραν τινά.... Ἐνταῦθα ἔπαυον αἱ σκέψεις αὐτῆς· ἡγνόνει τί ἐσήμενεν αὐτὸ τὸ ἴσως, ἀλλ' ἤλπιζεν ἀορίστως ὅτι εὐτυχὴς τί συμβᾶν ἤθελε φέροι τέρμα εἰς τὴν ἀμνηχανίαν τῆς.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο, ὁ Raoul ἐτήρει θρησκευτικῶς τὴν ὑπόσχεσιν ἣν εἶχε δώσει πρὸς τὴν μητέρα του. Προσεπάθη διὰ τῆς ἐργασίας νὰ παλαίῃ κατὰ τῆς ἀπελπισίας ἣτις ἐκυρίευεν αὐτόν, καὶ ἡ ἐργασία τῷ ἦτο ὠφέλιμος. Ὅτε παρουσιάζετο σπουδαία τις περίστασις αἰτούσα ὅλην αὐτοῦ τὴν προσοχήν, ὁ νέος ἱατρὸς προσεπάθη νὰ ὑπερπηδῇ τὰς δυσχερείας καὶ οὕτως ἐλησμονεῖ πρὸς στιγμὴν πᾶσαν θλίψιν. Ἐσύχναζεν ὅσον ὀλιγότερον ἡδύνατο εἰς τοῦ κ. Trefort καὶ ἀπέφευγεν ἐπιμελῶς πᾶσαν συνάντησιν μετὰ τῆς Μαγδαληνῆς. Ἡ λήθη δὲν κατορθοῦτο μὲν ὁλοσχερῶς ἐν τούτοις ἐγένετο ἡ συχότερος, ὑπερμεγάλως κητέστη τὴν μητέρα του.

Κατὰ τὴν δέειν κυριακῆς τινός, ὁ κ. Trefort ἐπρότεινε εἰς τὴν σύζυγόν του καὶ τὴν θυγατέρα του νὰ παρέλθωσι ἐφ' ἀμάξης τὴν Corniche. Αἱ κυρίαὶ τὸ ἀπεδέχθησαν καὶ οὕτως οἱ τρεῖς ἡμῶν περιδιαβᾶται εὐρέθησαν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Prado. Ὁ λαμπρὸς οὗτος περίπατος παρουσίαζε τὴν ἡμέραν ἐκείνην κίνησιν ὄντως ἔκτακτον. Ὁ οὐρανὸς ἦτο ἐπὶ τοσοῦτον κυανόυς, ὁ ἥλιος τόσο λαμπρὸς, ὁ ἀήρ τόσο καθαρός, ὥστε ὅλος ὁ κόσμος εἶχεν ἐξέλθει, ἵνα ὠφεληθῇ τῆς ὥραιας ταύτης ἡμέρας. Εἰς τὰς εὐρείας ἐκ πλατάνων δενδροστοιχίας πολυάριθμοι σειραὶ καθισμάτων κατελήφθησαν ὑπὸ τοῦ πλήθους ἀναμείνοντος νὰ ἴδῃ τὰ διαβαίνοντα μεγαλοπρεπεῖ ὀρήματα. Ἐν ταῖς ἀνοικταῖς ἀμάξαις ἐφαίνοντο κυρίαὶ καὶ νεάνιδες κομψῶς ἐνδεδυμέναι, παιδιὰ ὠραῖοι ἄγγελοι εὐφρεῖς καὶ χαριεῖς. Τὰ πάντα ἐπὶ τέλους εἶχον ὄψιν ἐορτῆς, αἱ δὲ τῆς φύσεως καλλοναὶ ἀπέδιδον εἰς πάντας τὴν χαρὰν τῆς ζωῆς.

Ὅτε ἔφθασαν ἐπὶ τοῦ ὑψώματος τῆς ἐπαύλεως Rosely; ὁ κ. Trefort κατήλθε τῆς ἀμάξης εἰπὼν τῇ τε συζύγῳ καὶ τῇ κόρῃ του ὅτι ἤθελε τὰς συναντήσῃ εἰς τὴν ἀκτὴν. Εἶχε κάμει ὀλίγα βήματα ὅτε ἡσθάνθη κτύπημα ἐπὶ τοῦ ὤμου καὶ στρέψας ζωηρῶς, ἃ! ἐφώνησεν σείς εἶσθαι κύριε Leroire; εὐτυχὴς συναντῶν ὑμᾶς.

—Σὰς εἶδον κατερχόμενον τῆς ἀμάξης καὶ ἀφήσας τὴν σύζυγόν μου, ἐν τῷ ὀχήματι μετὰ τινος φίλης ἀφιχθείσης ἐκ Παρισίων, ἔσπευσα πρὸς συνάντησίν σας.

—Τόσον τὸ καλλίτερον, ὃ περίπατός μου καθίσταται εὐχαριστότερος.—Μετὰ περίπατον ἑνὸς τετάρτου τῆς ὥρας: ὁ κύριος Leroire στραφεὶς πρὸς τὸν φίλον τοῦ ἡρώτησεν αἰφνης αὐτόν:

Ἐμάθατε τὸ νέον Trefort;

—Ὁχι ποῖον νέον;

—Λέγουσιν ὅτι ἡ τράπεζα τῶν ἀδελφῶν L. διέκοψε τὰς πληρωμὰς τῆς,

—Τί λέγετε; ἡρώτησεν ὁ ἱατρὸς ὠχρίσας πάραυτα, δὲν ἤκουσα καλῶς.

—Εἶπον ὅτι ἡ τράπεζα τῶν ἀδελφῶν L. διέκοψε τὰς πληρωμὰς τῆς. Ἐλπίζω ὅτι ἡ οἰκονομικὴ αὕτη καταστροφή δὲν σὰς βλάπτει προσωπικῶς προσέθεσε βλέπων τὸ ἐκπεπληγμένον ὕφος τοῦ ἱατροῦ.

Οὗτος ἐπανελθὼν ἐκ τῆς ἐρωτήσεως ταύτης, ἔσπευσε νὰ ἀπαντήσῃ. Μάλιστα, ἀλλ' ἀσήμαντα πράγματα, ὥστε δὲν ἀξίζει τὸν κόπον νὰ ὁμιλήσωμεν περὶ αὐτῶν. Οὕτω συνομιλοῦντες ἔφθασαν εἰς τὴν ἀκτὴν.

Βλέπω τὴν ἀμαξάν τῆς συζύγου μου, εἶπεν ὁ κ. Leroire σὰς ἀφίνω λοιπὸν φίλε μου, καθότι ὁ τρόπος μου οὗτος ἤθελε φανῇ ἡμιστά περιποιητικὸς εἰς τὰς κυρίας. Ὁ κ. Trefat ἀφῆκεν αὐτὸν χωρὶς οὐδὲν ν' ἀντεπῇ· μείνας δὲ κατὰ μόνας παρεδόθη εἰς λυπηρὰς σκέψεις. Οὐ μόνον δ' ἀναμειγμένους ἦτο εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, ἀλλ' ἂν ἡ εἰδήσις τοῦ κ. Leroire ἦτον ἀληθὴς, κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην εἶχεν ἀπολέσει τὸ ὅλον σχεδὸν τῆς περιουσίας του. Θέλω ὑπάγει πρὸς συνάντησιν τῆς συζύγου μου καὶ τῆς θυγατρὸς μου, εἶπε καθ' ἑαυτὸν, καὶ ἐπαναφέρων ταύτας εἰς τὴν οἰκίαν, θέλω τρέξει πρὸς ἀναζήτησιν ἀκριβεστέρων πληροφοριῶν. Ἀλλ' ἐπανελθὼν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ εὔρεν πρόσκλησιν ἀσθενοῦς τινος ἐπείγουσαν, ὅθεν μετέβη ἐκεῖ ἐνθα τὸ καθήκον ἐκάλει αὐτόν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Τὴν πρωΐαν τῆς ἐπαύριον ὁ κ. Trefot μαθὼν ἐκ τῆς ἐφημερίδος τὴν βεβαίωσιν τοῦ ὀλέθρου του, ἀνεκοίνωσε τὴν θλίβεράν ταύτην εἰδήσιν εἰς τὴν σύζυγόν του, αὕτη δὲ βλέπουσα αὐτὸν ὠχρὸν καὶ ἐξησθενημένον, τῷ εἶπε, ἂν καὶ ἐλαφρὸς τρόμος ὃν δὲν ἠδύνατο νὰ καταστείλῃ διέψευδε τὴν ἀταραξίαν τοῦ λέγοντος. Αἶ! καλὰ, φίλε μου, ἂς εὐχαριστήσωμεν τὸν Θεόν, διότι ἀφηρπάγη ἡ περιουσία ἡμῶν, καθ' ὅτι ἦτο δυνατόν ν' ἀπολέσωμεν τὸ τέκνον μας.

Ὁ κ. Trefot καμφοθεὶς ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὴν σύζυγόν του. Ὁφείλω ὡσαύτως νὰ εὐχαριστήσω Αὐτὸν εἶπε, διὰ φωνῆς συγκινημένης, διότι μοὶ ἐχάρισε τοιαύτην σύντροφον. Σοὶ ὑπόσχομαι Μάρθα προσέθηκε, μετὰ βραχυτάτην σιγὴν, ὅτι, ἐν ὅσῳ ζῶ, οὔτε σὺ, οὔτε ἡ κόρη μου οὐδενὸς θέλετε στερηθεῖ. Οὐδὲν θέλω μάλιστα νὰ μεταβληθῇ ἐκ τῆς τακτικῆς τοῦ βίου μας. Εἶμαι νέος ἀκόμη, ἡ πελατεία μου εἶναι πολυ-

ἀριθμὸς καὶ ἐκλεκτὴ, δύναμαι λοιπὸν νὰ ἐπαρκέσω εἰς τὰς ἀνάγκας μας. Ἀλλ' ἡ ἀγαπητὴ Μαγδαληνὴ δὲν θὰ ἔχῃ πλέον προῖκα. . . ἐνταῦθα ἐν δάκρυ συνώδευσε τὴν τρέμουσαν φωνὴν τοῦ ἀγαθοῦ πατρὸς.

—Ἡ Μαγδαληνὴ σας πολὺ ὀλίγον σκέπτεται περὶ προικὸς, ἀγαπητέ μοι πάτερ, εἶπεν αὕτη ἀκούσασα, ἐνῶ ἀνῆρχετο, τὸ τέλος τῆς ἐκφερομένης ὑπὸ τοῦ κ. Trefot φράσεως, τί λέγετε σεῖς μῆτερ; καὶ ἡ νέα ἐρίφη εἰς τὰς ἀγκάλας των.

—Βεβαίως κόρη μου, ἀπεκρίθη ἡ μήτηρ θωπεύουσα αὐτήν, καὶ ῥίψασα ἐπ' αὐτῆς βλέμμα εὐχάριστον· πολλὰ νεάνιδες ὑπανδρεύονται ἄνευ προικὸς.

—Καὶ δὲν ἔχουν ἀνάγκην νὰ ὑπανδρευθῶσιν ἵνα ὧσιν εὐτυχεῖς, προσέθηκεν ἡ Μαγδαληνὴ. Οὕτω τοῦλάχιστον ἐὰν ζητήσῃ τις τὴν χεῖρά μου θέλω εἶσθαι βεβαία ὅτι ζητεῖ ἐμὲ καὶ οὐχὶ τὴν προικὰ μου. Προσεπάθησεν οὕτω διὰ τῶν χαριέντων ἀστεϊσμῶν τῆς, νὰ διασκεδάσῃ τὸ νέφος, ὅπερ ἐπεσκίαζε τὸ μέτωπον τοῦ πατρὸς τῆς. Καὶ οὕτως ἐκατόρθωσεν ἐπὶ τέλους νὰ ἐπαναφέρῃ τὸ μειδίημα ἐπὶ τῶν χειλέων του, δὲν τὸν ἀφῆκε δὲ, εἰμὴ ὅταν εἶδεν αὐτὸν ἑτοιμὸν νὰ ἐξέλθῃ. Τὸ ἐσπέρας τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ἡ Μαγδαληνὴ ἀποσυρθεῖσα ἐν τῷ δωματίῳ τῆς παρεδόθη εἰς σκέψεις.

Τέλος πάντων ἔλεγε καθ' ἑαυτήν, οὕτω τοῦλάχιστον ἡ περιουσία δὲν θέλει εἶσθαι ἀφορμὴ χωρισμοῦ. Ἐὰν μὲ ἡγάπα ποτὲ καὶ μὲ ζητήσῃ σήμερον διὰ σύζυγον, μετὰ πόσης χαρᾶς θέλω δώσει τὴν χεῖρά μου εἰς τὴν ἄδολον ἰδικήν του! καὶ ταῦτα εἰποῦσα ἔκαμε τὴν προσευχὴν τῆς καὶ ἐκοιμήθη.

Ὁ Raoul ἔμαθε μετὰ τινὰς ἡμέρας τὴν σημαντικὴν ἀπώλειαν, ἣν ὑπέστη ὁ κ. Trefot. Αἱ εἰδήσεις τοῦ εἵδους τούτου διαδίδονται ταχέως ὅσον καὶ ἂν φροντίσῃ τις νὰ τὰς τηρήσῃ μυστικὰς. Τὴν εἰδήσιν δὲ ταύτην ἀνήγγειλεν εἰς τὴν μητέρα του. Λυποῦμαι τὸν κ. καὶ τὴν κ. Trefot τῷ ἀπεκρίθη αὕτη διὰ τὴν ἀπώλειαν τῆς περιουσίας των, πλὴν ἐξ ἄλλου εὐχαριστοῦμαι διὰ σέ. Ἡ πτωχὴ Μαγδαληνὴ σέ προσεγγίζει πλείοντον τῆς πλουσίας Μαγδαληνῆς.

—ᾧ! μῆτερ! εἶναι τόσον ὠραία ὥστε δύναται νὰ ὑπανδρευθῇ! ὁπωσδήποτε!

—Δυσκολώτερον υἱέ μου, πίστευσον εἰς τὴν πείραν μου. Ἐργάζου ἵνα ἀποκτήσῃς θέσιν τινὰ καὶ τίς εἶδεν! ὁ Θεὸς εἶνε μέγας!

Οἱ γονεῖς τῆς Μαγδαληνῆς δὲν ἐλυποῦντο ὀλιγώτερον διὰ τὴν ἀπώλειαν τῆς προικὸς τῆς θυγατρὸς των· μετενόουν δὲ πικρῶς διότι δὲν τὴν ἐπίεσαν πλείοντον, ἵνα κάμῃ ἐκλογὴν τινα· ἐν τούτοις παρηγοροῦντο ὅτι ἀπώλεσαν μόνον χρήματα· καὶ μάλιστα διότι ἔβλεπον ὅτι ἡ Μαγδαληνὴ οὐδέποτε ἀπέδειξε τὴν ἐλαχίστην θλίψιν διὰ τὸ λυπηρὸν τοῦτο συμβεβηκός!

Τὰ πράγματα ἐβλάδιζον οὕτως ἐπὶ ἐν ὁλόκληρον ἔτος. Οὐδὲν ἥλλαξεν ἐν ταῖς συνηθείαις τῆς οἰκογενείας Trefot, ἐκτός μόνον ὅτι ὁ ἱατρὸς ἐπέμενε ἐναντίον τῶν παρακλησέων τῆς συζύγου καὶ τῆς θυγατρὸς του νὰ ἐξέρχεται τὴν νύκτα, προσ-

καλούμενος παρά τινι ἀσθενεῖ, πρᾶγμα ὅπερ εἶχε παύσῃ νὰ κάμνῃ πρὸ πολλοῦ. Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ αὐτοῦ ἔτους, συνεισέσιον κατὰλληλον παρουσιάσθη τῇ Μαγδαληνῇ, πλὴν καὶ τοῦτο ἀπεκρούσθη παρ' αὐτῆς, ὡς ὅλα τ' ἄλλα. Ὁ πατὴρ τῆς δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξηγήσῃ τὰς ἀρνήσεις τῆς.

Πιστεύω ὅτι θὰ καταλήξῃ νὰ μείνῃ ἄγαμος, παρετήρησεν ἡμέραν τινὰ μετὰ λύπης εἰς τὴν σύζυγόν του.

Αὕτη οὐδὲν ἀπεκρίθη, ἀλλ' ἤρχισε νὰ ὑποπτεύηται κατὰ τι τὰ συμβαίνοντα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

Νύκτα τινὰ, ὁ Raoul Verneuil ἐξύπνησεν αἰφνιδίως ἐκ τοῦ ἰσχυροῦ κρότου κωδωνίσκου. Ἠγέρθη πάραυτα, ἐκαλύφθη ἐν τάχει καὶ ἔσπευσε νὰ ἀνοιξῇ.

— Τίς εἶνε ; ἠρώτησε τὸν νυκτερινὸν ἐπισκέπτην.

— Ἐγώ, κ. Verneuil, ἀπεκρίθη φωνὴ ἀρκετὰ γνωστὴ, ἦτον ἡ τοῦ θαλαμηπόλου τοῦ κ. Tréfort.

— Σπεύσατε νὰ ἔλθῃτε σὰς παρακαλῶ, ὁ κ. ἰατρός ὑποφέρει σπουδαίως...

— Πήγαινε, καὶ σὲ ἀκολουθῶ. Ἐντὸς δευτερολέπτων τινῶν ὁ νέος ἰατρός ἦτον ἑτοιμος καὶ ἤρχισε τρέχων τὴν ὁδὸν τὴν ἄγουσαν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κ. Tréfort. Ἐπὶ τῆς θύρας ὁ Raoul συνήντησε τὸν ἀγγελιοφόρον εἰσερχόμενον, τὸν ἠκολούθησε καὶ ἀνῆλθον ἀμφότεροι κατ' εὐθείαν εἰς τὸν θάλαμον τοῦ ἀσθενοῦς. Ἡ θύρα τοῦ θαλάμου τοῦ κ. Tréfort ἦτον ἀνοικτὴ ἐκ δὲ τοῦ προδρόμου ἠδύνατο νὰ διακρίνῃ τὴν θλιβερὰν σκηνήν, ἥτις ἐν αὐτῷ συνέβαινε. Ὁ πατὴρ τῆς Μαγδαληνῆς ἦτον ἐξηπλωμένος ἐπὶ τῆς κλίνης ὑπὸ τὸ κράτος φοβερᾶς παραφροσύνης. Ἐχων τὴν ὄψιν ἡλαιομένην καὶ προσπαθῶν νὰ κατέλθῃ τῆς κλίνης, ἡ δὲ σύζυγος, ἡ κόρη του καὶ οἱ ὑπηρέται, ἰστάμενοι περὶ αὐτοῦ τὸν ἐκράτουν μετὰ πολλοῦ κόπου. Ἐκ τοῦ προσώπου τοῦ ἀσθενοῦς, τὸ βλέμμα τοῦ νέου ἰατροῦ μετεφέρθη πρὸς τὸ τῆς θυγατρὸς του. Ἡ Μαγδαληνὴ ὥρᾳ ὥσπερ νεκρά, μόλις ἴστατο. Βλέπων τὸ ἀγαπητὸν τοῦτο πρόσωπον φέρον τὴν σφραγίδα τοῦ ἄλγους, ὁ Raoul κατεθλίβη ἀναλογισθεὶς ὅτι ἤθελεν εἶσθαι ἴσως ἀνίκανος ν' ἀπομακρύνῃ ἀπ' αὐτῆς τὴν καταιγίδα ὑφ' ἧς ἠπειλεῖτο. Ὁ νέος ἰατρός προὔχωρησεν, ἀπομακρύνων δὲ τοὺς περὶ τὴν κλίνην, ἐξήτασε μετὰ προσοχῆς τὸν πάσχοντα· τὸ φύσει σοβαρὸν πρόσωπον αὐτοῦ κατέστη τότε σοβαρότερον.

— Τρέξατε πρὸς ἀναζήτησιν πάγου διέταξε, καὶ στείλατε νὰ ἐτοιμάσωσι τὸ ποτὸν τοῦτο. Ἐγράψε ταχέως τὴν συνταγὴν καὶ ὁ ὑπηρέτης λαβὼν αὐτὴν ἀνεχώρησεν.

— Κύριε Raoul, εἶπε τότε ἡ κ. Tréfort μὲ φωνὴν τρέμουσαν, ὑποθέτετε ὅτι τρέχει κίνδυνος;

— Κυρία, ἀπεκρίθη ὁ νέος, δὲν δύναμαι νὰ σὰς ἀποκρύψω τὴν σοβαρότητα τοῦ νοσήματος· ἐν τούτοις δὲν πρέπει νὰ χάσωμεν τὸ θάρρος, ὅσον ὁ κίνδυνος εἶνε μέγας τόσον δραστηριώτερον ὀφείλομεν νὰ παλαίωμεν κατ' αὐτοῦ, ἄλλως τε ἡ ἐλπίς δὲν μᾶς ἀφῆρέθη ὁλοσχερῶς, ἐπρόσθεσε προσπαθῶν

νὰ δώσῃ εἰς τὴν φωνὴν του ὕψος ἐνθαρρυντικόν. Ὁ κ. Tréfort αἰφνιδίως προσεβλήθη;

— Σήμερον τὴν πρωῒαν παρεπονεῖτο ὅτι εἶχε σφοδρὰν κεφαλαλγίαν καὶ τὴν μεσημβρίαν κατεκλίθη· ἐνόμισα ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἡμικρανίας, ὑφ' ἧς συχνὰ ἐνοχλεῖται.

— Μόνον τὴν ἐσπέραν ταύτην παρουσιάσθησαν συμπτώματα παραφροσύνης;

— Μάλιστα, μόλις πρὸ μιᾶς ὥρας.

— Πρὸς πλείονα βεβαιότητα, ἀγαπητὴ Κυρία, ἐπεθύμουν τὴν παρουσίαν τοῦ συναδέλφου μου, κ. B.... ἀρχαίου καὶ λίαν πεπειραμένου ἰατροῦ, οὗτινος ἡ γνώμη μοι εἶνε πολὺτιμος. Τοῦτο ἔσται καλλίτερον καὶ δι' ὑμᾶς καὶ δι' ἐμέ. Ἐφεραν τὸν πάγον, καὶ ὁ νέος ἰατρός ἐπέθεσεν ἐξ αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ καίοντος μετώπου τοῦ κ. Tréfort, ἀκολούθως ἔδωκε δύο κοχλιάρια ἐκ τοῦ καταπραϋντικοῦ ποτοῦ, ὅπερ εἶχε διατάξει καὶ ἡ παραφροσύνη ἐφαίνετο πραϋνθεῖσα.

Μετὰ μίαν ὥραν ἐφθασεν ὁ κ. B. ἐξήτασε καὶ οὗτος τὸν πάσχοντα, ἐπεδοκίμασε τὰ διαταχθέντα· ἐνεθάρρυνε τὴν κ. Tréfort καὶ τὴν Μαγδαληνὴν, καὶ κατόπιν ἀπεσύρθη μετὰ τοῦ Raoul εἰς ἐν παρακείμενον δωμάτιον ὅπως συσκεφθῶσι περὶ τῆς θεραπείας ἣν ὤφειλον ν' ἀκολουθήσωσι. Ὅτε οἱ δύο ἰατροὶ ἐπανῆλθον παρὰ τῷ ἀσθενεῖ, τὸ πρόσωπον τοῦ Raoul ἦτο πελιδνόν, τοῦτο ἰδοῦσα ἡ Μαγδαληνὴ ἠσθάνθη ὅτι ἡ καρδιά τῆς ἔπαυσε νὰ κτυπᾷ.

— Πῶς χαρακτηρίζετε τὸ νόσημα τοῦ συζύγου μου, ἠρώτησεν ἡ κ. Tréfort τὸν κ. B.

— Δὲν δύναμαι εἰσεῖν ν' ἀποφανθῶ μετὰ βεβαιότητος, κυρία, τῇ ἀκεκρίθῃ, ἀλλὰ φοβοῦμαι ὅτι πρόκειται περὶ παραφροσύνης. Αὐριον θὰ ἐπιστρέψω, θὰ εἰδοποιήσω δὲ συγχρόνως καὶ ἄλλους συναδέλφους ἵνα παρευρεθῶσιν ἐνταῦθα τὴν ἐνάτην τῆς πρωῒας, οἱ ἰατροὶ ἔχουσι καθήκον νὰ ἐπισκέπτονται τοὺς πάσχοντας συναδέλφους των.

Ὁ Raoul δὲν ἀπεμακρύνθη τοῦ ἀσθενοῦς καθ' ὅλην τὴν νύκτα. Περὶ τὴν πέμπτην τῆς πρωῒας μόνον μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ ἐπανῆλθε κατὰ τὴν ὥραν τοῦ συμβουλίου. Ὅλοι οἱ ἰατροὶ ἐγνωμοδότησαν ὅτι ὁ κ. Tréfort ἀπόλλυται. Μόνος ἴσως ὁ Raoul εἶχεν ὀλίγας ἐλπίδας, ἔμεινε δὲ πάντοτε παρῶν, εἰς τὸ προσκεφάλαιον τοῦ ἀσθενοῦς, ἐπιβλέπων μετὰ στενοχωρίας πᾶν νέον σύμπτωμα καὶ παλαιῶν μετὰ ἐπιμόνου θάρρους ἐναντίον τῆς προόδου τῆς νόσου. Ἐν τέλει, μετὰ τὸ πέραν ἑπτὰ ἡμερῶν ἐπῆλθεν ἡ κρίσις. Ὁ νέος ἰατρός κύψας ἐπὶ τοῦ ἀσθενοῦς ἀνέμενε κρατῶν τὴν ἀναπνοήν του, τὴν μεταβολὴν ἥτις ἠθελεν ἐπιφέρει τὴν ζωὴν, ἢ τὸν θάνατον εἰς τὸν κ. Tréfort.

Τίς δύναται νὰ περιγράψῃ τὴν ἀγωνίαν, ἥτις ἐσπάρασσε τὴν καρδίαν τῶν δύο γυναικῶν κατὰ τὸ μακρὸν διάστημα, ὅπερ ἔμελλε νὰ ταῖς ἀποδώσῃ τὸν σύζυγον καὶ πατέρα, ἢ νὰ ταῖς ἀφαιρέσῃ αὐτὸν διὰ παντός; Ἐκτὸς ἐκείνου ὅστις εἶδεν τὸ τρομερὸν θέαμα προσφιλοῦς τινὸς ὑπάρξεως παλαιούσης κατὰ τοῦ θανάτου; οὐδεὶς ἄλλος θέλει ἐννοήσῃ τὰς ἀβύσσους τῆς θλίψεως, ἃς μία μόνη στιγμή ἐγκλείει, ὅποτε θὰ ἐπιθώμῃ νὰ

λάβη τὴν θέσιν τοῦ ἀγαπητοῦ ἀσθενοῦς καὶ ν' ἀποθάνῃ ἀντ' αὐτοῦ καὶ ἐν τούτοις εἶναι ἡναγκασμένος νὰ μένῃ ἀπλῶς θεατὴς τῆς φοβερᾶς ταύτης πάλης. Διὰ τὸ Θεὸς θέτει συνάμα τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἀνικανότητα εἰς τὴν καρδίαν τοῦ πλάσματός του;

Μετὰ μίαν ὥραν ἡ ὄψις ἐπανῆλθεν εἰς τὸ κατὰ φύσιν, ἡ ἀναπνοὴ ἐγένετο κανονικὴ καὶ ἡρεμὸς, ὁ δὲ πᾶσχων ἐβου- θίσθη εἰς ὕπνον γαλήνιον. Δόξα τῷ Θεῷ, εἶπεν ὁ Raoul στρέφων πρὸς τὴν κυρίαν Tréfort καὶ τὴν Μαγδαληνὴν ἐσώθη! εἶτα θέσας τὸν δάκτυλον εἰς τὰ χεῖλη ἐγκατέλιπε τὸ δωμάτιον. Αἱ δύο κυρίαι τὸν ἠκολούθησαν. Δάκρυα δὲ κατέκλυζον τὸ πρόσωπόν των.

— Εἰς ὑμᾶς μετὰ τὸν θεὸν ὀφείλομεν τὴν ζωὴν του, εἶπεν ἡ κ. Tréfort τείνουσα τὴν χεῖρα της εἰς τὸν νέον ἕως ἀπειράκις εὐλογημένος!

— Τὸν θεὸν μόνον ὀφείλετε νὰ εὐχαριστῆτε, κυρία, ἄνευ αὐτοῦ οὐδὲν δυνάμεθα νὰ πράξωμεν, ἡδυνήθην νὰ σώσω τὴν ἀδελφὴν μου; Ἡ Μαγδαληνὴ οὐδὲν εἶπεν, ἀλλὰ τὸ βλέμμα, ὅπερ ἔρριπεν ἐπὶ τοῦ Raoul ἀντήμειψεν ὅλους τοὺς κόπους του.

Ὁ θεὸς ἔκαμε θαῦμα χάριν ὑμῶν εἶπον τὴν ἐπαύριον οἱ ἰατροὶ πρὸς τὴν κ. Tréfort.

— Καὶ ὁ κ. Berneuil πολὺ συνετέλεσεν εἰς τοῦτο προσέθεσαν ὁ ἰατρὸς B. μετὰ τῆς συνήθους αὐτῷ εἰλικρινείας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

Πόσον περιεποιήθησαν τὸν ἀγαπητὸν ἀσθενῆ κατὰ τὴν ἀναρρώσιν του, ἥτις ὑπῆρξε μακρὰ καὶ ἐπίπονος! Ἡ Μαγδαληνὴ καὶ ἡ μήτηρ της ἡδυνήθησαν νὰ ἀναπτύξωσι κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν των, καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἀσθενείας του, ὅλον τὸν ζῆλον καὶ ὅλον τὸ φίλτρον ὑφ' ὧν αἱ καρδίαι των ἐπληροῦντο ἦσαν ὄντως ἀκούραστοι. Οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἀφῆκαν μόνον τὸν κ. Tréfort, ἀλλ' ἰστάμεναι γύρωθεν αὐτοῦ, τῷ ἐπιδαψήλευον ἐναμίλλως τὰς περιποιήσεις των. Οὗτος δὲ ἀναλαμβάνων κατὰ μικρὸν ἐμειδία διὰ τὴν στενοχωρίαν των καὶ ἔλεγε πολλάκις γελῶν, θὰ συνηθίσω εἰς τὴν ὀκνηρίαν καὶ μετὰ δυσκολίας θὰ ἐπαναλάβω τὸ ἔργον μου.

Ὁ Raoul ἀντικατέστησε πρὸς καιρὸν τὸν κ. Tréfort εἰς τὸ ἔργον του, ὅθεν αἱ ἐργασίαι του ἠῤῥησαν σημαντικῶς, καὶ ἐν τούτοις εὗρισκεν τὸν καιρὸν νὰ διέρχεται καθ' ἐκάστην μίαν ὥραν πλησίον ἐκείνου, δι' ὃν συνετέλεσεν ἐπὶ τοσοῦτον ὅπως ἐπαναφέρει αὐτὸν εἰς τὴν ζωὴν. Ἡ συναναστροφή του κατέστη πολὺτιμος εἰς τὸν ἀναρρωνύοντα, διότι ἀκούσας ἐκ τοῦ στόματος τῆς κ. Tréfort τὴν ἀφοσίωσιν, ἣν ὁ νέος ἰατρὸς ἔδειξε δι' αὐτὸν ἡσθάνθη αὐξηθεῖσιν ὑπερβολικῶς τὴν εἰλικρινὴ ἀγάπην, ἣν ἔτρεφε ἕως τότε διὰ τὸν Raoul. Ἐπὶ πλέον αἱ καθημεριναὶ ἐπισκέψεις τοῦ ἱατροῦ Verneuil, ἐπέτρεπον εἰς τὸν κ. Tréfort νὰ τὸν σπουδάζῃ ἀνέτως, ἡ δὲ οἰκειότης ἐπιδρώσα ἐπὶ τοῦ νέου κατέστησεν αὐτὸν ἥττον ἐπιφυλακτικόν, καὶ οὕτως ἐν ἀγνοίᾳ του ἀπεκάλυπτεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον εἰς τοὺς ἐκπεπληγμένους ὀφθαλμοὺς τοῦ πατρὸς τῆς Μαγδαληνῆς τὰ ἀπειρα πλούτη τῆς αὐτοῦ ἐκλεκτῆς φύσεως.

Μετὰ τὴν ἀσθένειαν τοῦ κ. Tréfort ἥτις φυσικῶς εἶχε συσφίξει τοὺς δεσμοὺς τῆς φιλίας μεταξὺ τῶν δύο οἰκογενειῶν, αἱ σχέσεις μεταξὺ τοῦ Raoul καὶ τῆς Μαγδαληνῆς ἔμειναν φιλικαὶ, καίτοι χρωματισθεῖσαι ὑπὸ ὀλίγης ἐπιφυλάξεως. ὅσον πλειότερον ἡ ἀμοιβαία ἀγάπη των ἠῤῥησεν ἐπὶ τοσοῦτον ἀμφοτέροι ἐφοβοῦντο νὰ ἀφήσωσιν αὐτὴν νὰ ἐννοηθῇ ὑφ' οἰουδ' ἴποτε, καὶ ὑπὸ τοῦ ἀγαπητοῦ ὄντος ὅπερ ἦτο τὸν ἀντικείμενον αὐτῆς, ὡς καὶ ὑπὸ παντὸς ἄλλου.

Ἐν τούτοις τὸ αἶσθημα ὅπερ ἔφερε τὸν ἕνα πρὸς τὸν ἕτερον δὲν ἦτο πλέον μυστήριον διὰ τοὺς περὶ αὐτοὺς. Ὁ Raoul, μεθ' ὅλης τῆς προσωπίδος μεθ' ἧς περιεβάλλετο, ἐμπροσθεν τῆς Μαγδαληνῆς, δὲν ἠδύνατο νὰ ἐμποδίσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς του νὰ ὁμιλῶσι εὐγλώττως, ἀφ' ἑτέρου δὲ, καὶ χωρὶς νὰ τὸ ἐννοῇ ἡ φυσιογνωμία τῆς νεάνιδος ἠκτινοβόλει κατὰ τὴν ἀφίξιν τοῦ Raoul.

Συσκεφθέντες ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, οἱ γονεῖς τῆς Μαγδαληνῆς ἀπεφάσισαν ν' ἀποκαλύψωσι τοῦτο εἰς τὴν κ. Verneuil. Ἡ μήτηρ τοῦ Raoul τοῖς διηγήθη τότε, τὴν σκηνὴν, ἥτις εἶχε λάβει χώραν εἰς τὴν οἰκίαν της τὴν ἐσπέραν τοῦ χοροῦ, συνεφώνησαν δὲ νὰ ἐπιτρέψωσι τοῖς νέοις ν' ανταλλάξωσι μεταξὺ των ὑπόσχεσιν γάμου, ἐπ' ἀορίστῳ προθεσμίᾳ, ὅθεν ἡμέραν τινα, ὅτε ὁ Raoul εὗρίσκετο μόνος πλησίον τοῦ κ. Tréfort.

— Εἰξεύρετε, ἀγαπητὲ ἱατρὲ, τῷ εἶπε μειδιῶν ὁ κ. Tréfort, ὅτι οἱ ἀσθενεῖς εἶναι διορατικοί;

Σᾶς ἐσπούδασα ἐπὶ πολὺ καὶ ἐμάντευσα κᾶτι τι, τὸ ὁποῖον κρύπτετε μετὰ πολλῆς προσοχῆς ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν ὧν. Μὴ ταράττεσθε τόσο, φίλε μου, τὸ μυστικόν σας δὲν εἶναι ἐξ ἐκείνων, ἅτινα κάμωσι τὸν ἄνθρωπον νὰ ἐρυθριᾷ. Ἀγαπᾶτε νέαν τινὰ ἀνταξίαν ὑμῶν καὶ μόνον λόγοι οἰκονομικοὶ σᾶς ἐμποδίζουν νὰ ζητήσητε αὐτὴν εἰς γάμον, δὲν εἶναι ἀληθές;

Ὁ νέος τεταραγμένος, συγκινημένος, ἔκαμε νεῦμα συγκαταθέσεως.

— Αἶ! λοιπὸν πιστεύω ὅτι ἡ νέα αὕτη ἂν τὴν παρακαλέσητε, θέλει συγκατατεθῇ ν' ἀναμένη εὐτυχεστέραν ἐποχὴν ὅπως καταστῇ σύζυγός σας.

— Μοὶ ἐπιτρέπετε ἀληθῶς νὰ ἐλπίζω, κύριε; ἀνεφώνησε τότε ὁ Raoul διὰ φωνῆς τρεμούσης ἐκ συγκινήσεως.

— Οὐ μόνον σᾶς τὸ ἐπιτρέπω, ἀλλ' ἀπαιτῶ νὰ προτείνετε ὑμεῖς αὐτοὶ τὴν ἐρώτησιν ταύτην εἰς τὴν κόρην μου, ἀπήντησεν ὁ κ. Tréfort. Ἰδοὺ ἀκούω ἀκριβῶς τὸ βάδισμά της εἰς τὴν κλίμακα ὅθεν δύνασθε νὰ πραγματοποιήσητε πάραυτα τὴν ἀπαίτησίν μου. Ἀμα λοιπὸν ἡ Μαγδαληνὴ ἐνεφανίσθη. ὁ κ. Verneuil ἐπιθυμεῖ νὰ σᾶς ἐρωτήσῃ κᾶτι τί κόρη μου, τῇ εἶπεν ὁ πατὴρ της, ἀλλὰ δὲν τολμᾷ νὰ κάμῃ τοῦτο φοβούμενος ἄρνησιν.

Ἡ Μαγδαληνὴ προὐχώρησεν ἀφελῶς πρὸς τὸν νέον καὶ τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρα. Ἐπὶ τοῦ ἐρυθρήματος ὅπερ ἐκάλυψε τὸ θελκτικὸν πρόσωπόν της καὶ τοῦ ἐλαφροῦ τρόμου ὅστις ἐτάραττε

τὴν μικρὰν χειρὰ της, ὁ Raoul ἀνέγνωσε τὴν ἀπάντησιν, ἣτις ἤθελε καταστήσει αὐτὸν εὐτυχῆ. Τὴν αὐτὴν στιγμήν ἡ κ. Tréfort καὶ ἡ κ. Verneuil ἦλθον ν' ἀσπασθῶσι τὰ δύο τέκνα των.

— Πάντα ταῦτα λοιπὸν προπαρασκευασμένα; ἀνέκραξεν ὁ Raoul ἐκπεπληγμένος καὶ ἐκστατικός.

— Ὑμεῖς μόνον δὲν εἶχατε λάβει μέρος εἰς τὴν συνωμοσίαν, τῷ ἀπεκρίθησαν. Ὁ νέος ἠὲ χαρίστησε τότε διὰ φράσεων συγκινητικῶν τὸν κύριον καὶ τὴν κυρίαν Tréfort διὰ τὴν ἐμπιστοσύνην ἣν ἐδίδον εἰς αὐτὸν παραδίδοντες εἰς τὰς χειράς του τὴν εὐτυχίαν τῆς θυγατρὸς των, ὑπεσχέθη δὲ νὰ φανῇ ἄξιός αὐτῆς. Θέλω ἐργασθῇ ὅλαις δυνάμεσι προσέθεσε, καὶ θέλω γέινει φιλάργυρος, ὅπως συντάμω τὸν χρόνον ὅστις μὲ χωρίζει τῆς τοιαύτης εὐδαιμονίας.

— Θέλετε λοιπὸν νὰ ὁμοιάσητε τὸν φίλον σας ναύτην; τῷ ἀπεκρίθη γελῶσα ἡ μνηστή του χωρὶς ἐν τούτοις νὰ κατορθώσῃ νὰ κρύψῃ τὴν εὐχαρίστησιν, ἣν ἡσθάνθη ἐκ τῶν λόγων τοῦ Raoul.

— Ἐπρωδώσατε τὸ μυστικόν μου, μήτηρ, εἶπεν ὁ Raoul δι' ὕφους γλυκείας ἐπιπλήξεως τῇ μητρί του.

— Πρέπει νὰ αἰτιάζοις τὴν περιέργειαν τῆς Μαγδαληνῆς ἀπεκρίθη ἡ κυρία Tréfort, εἶμαι μάρτυς ὅτι ἡ μήτηρ σας δὲν ἤθελεν εἶπαι τι ἄνευ τῆς ἐπιμόνου παρακλήσεως τῆς θυγατρὸς μου.

— Μὴ μὲ ἐπιπλήξετε, κ. Raoul, ἀπεκρίθη ἡ νέα ὑπομειδιῶσα, διότι εἰς τὴν ἱστορίαν ταύτην ὀφείλετε ἴσως ἐκεῖνο ὅπερ καλεῖτε εὐτυχίαν σας.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας ὁ κ. Tréfort προσεκάλεσε τὸν κύριον καὶ τὴν κυρίαν Delrat εἰς λαμπρὸν γεῦμα, εἰς ὃ παρευρίσκατο φυσικῶς καὶ ὁ Raoul μετὰ τῆς μητρὸς του ὁ κ. Tréfort προσεκάλεσε τὸν κ. καὶ τὴν κ. Delrat. Κατὰ τὴν ὥραν τοῦ γλυκύσματος ὁ πατήρ τῆς Μαγδαληνῆς ἀνήγγειλεν εἰς τοὺς συνδαιτυμόνας τοὺς ἀρραβῶνας τῆς θυγατρὸς του μετὰ τοῦ ἱατροῦ Verneuil.

— Μικρὰ κρυφίνουσ, διὰ τοῦτο χθὲς εἶχες τὸ ὕψος τόσο εὐχαρι, εἶπεν ἡ κ. Delrat εἰς τὴν ἀναδεκτὴν της καὶ δὲν ἠθέλησας νὰ μοὶ εἴπης τίποτε, ὅταν σὲ ἠρώτησα τὴν αἰτίαν τῆς τόσης ζωηρότητός σου.

— Ἦτο ἀπαίτησις τοῦ πατρὸς μου νὰ σᾶς τὸ ἀναγγεῖλῃ ὁ ἴδιος, εἶπε μειδιῶσα ἡ Μαγδαληνή.

(ἀκολουθεῖ)

ΠΟΙΗΣΙΣ

ΤΩΙ ΦΙΛΑΤΑΤΩΙ ΑΙΜΙΛΙΩΙ

Ἀπόμαχος, ὅχι, δὲν εἶναι ὁ τάττω
Ὅς χάλκινον πύργον τὸ στήθος αὐτοῦ
Εἰς φρούρησιν τῶσαν θνητῶν ἀδυνάτων
Καὶ ἀγρυπνῶν φέρων τὸ βλέμμα παρτοῦ,

Παλαίων ἀπαύστως τοῦ βίου τὴν πάλιν
Καὶ σχίζων πελάγη καὶ ὄρη πηδῶν.
Ἐὰν ἐβαρύνθῃ τῶν στίχων τὴν ζάλην
Καὶ ἐπᾶνσε λάλος τὰ ἦν' ἀηδῶν
Σ' ἐκείνην πετῶσαν εἰς κήπον εὐώδη
Ἐδόθη τὰ ψάλλῃ χωρὶς ἀμοιβῆν
Ἀλλὰ τὴν τροφὴν καὶ τ' ἄλλα χρεῖώδη
Ἀκόπως εὗρίσκει βιμμένα στήν γῆν.
Εἰς μάτην λοιπὸν μὲ καλεῖς ἐπιμόνω
Ν' ἀνοίξω μαζὴ σου ἀγῶνα λυγρὸν,
Τὰ χιόρια δὲν εἶδες ἐσὶ τοῦ χειμῶνος
Τὸ μέτωπον οὔτε ἡσθάνθης ὕγρον.

Ἀθῆναι Δεκέμβριος 1884

Α ΠΑΠΑΜΙΧΑΗ (γεωμέτρης)

Ο ΤΥΦΛΟΣ ΤΩΝ ΟΡΦΑΝΩΝ

Ἐλεημοσύνη, Χριστιανοί, τὰ ζήσουν τὰ παιδιὰ σας
Δὲν ἔχω τὰ ματάκια μου, δὲν βλέπω τὰ δουλεύω
Εἶχα καὶ ἐγὼ τὸν τρόπο μου μὰ τώρα δὼ' μπροστὰ σας
Ἡ μαύρη μοῦρα μέριψε τυφλὸν τὰ διακορεύω.

Ἐλεημοσύνη, Χριστιανοί, σὲ μὲ γωνιὰ πειροῦνε
Πέντε παιδιὰ ὁλόγυμνα στὸ κρύο ζαρωμένα
Μάνας δὲν ἔχουν ἀγκαλιὰ τὰ ἔβρον τὰ ζεσταθοῦνε
Καὶ μὲ λαχτάρα καρτεροῦν γὰρ τὸ ψωμὶ ἐμένα

Ἐλεημοσύνη, Χριστιανοί, τὰ χαίρεσθε τὸ φῶς σας
Τὴ φτώχεια μὴν τὴ διώχνετε στὰς ζητῆς στὸ δρόμο
Ποτὲ σὲ στράτα ζήτουλα μὴ δῆτε τὸν ἐχθρό σας
Ποτὲ μὴ διακορέψετε γὰρ τὸ ψωμὶ μὲ τρόμο

Ποτὲ σας μὴ πικρά ρετὲ τὴ συμφορὰ, τὴ φθάρει
Ὅπου σκυμμέν' ἀπὸ ῥτροπὴ καὶ ὠχρὴ ἀπὸ τὴ δειλία
Μία πετὰρα σᾶς ζητεῖ κακοῦργημα δὲν κάνει
Καὶ ὅλο συγχῶρο τραγοῦδεῖ μὲ τὴ ψυχὴ στὰ χεῖλια

Ἐλεημοσύνη, Χριστιανοί, γὰρ μένα δὲν μὲ μέλει
Ἐὰν δὲν φάγω σήμερ' ἀλλὰ γὰρ τὰ μικρά μου
Ἄργο ψωμάκι δότε μου καὶ ὁ θεὸς τὸ θέλει
Νὰ δίδῃ ὁ καθένας σας στὰ μαύρα ὄρφανά μου.

Σ' ἔνα χειμῶνα παγερὸ σὲ μὲ γωνιὰ μὲ μέρη
Ἔτσι διακόρευε τυφλὸς ἄργο ψωμὶ τὰ φέρῃ
Σὲ ἀπὸ μάνα ὄρφανά καὶ ξένα ἀπὸ πατέρα
Δὲν εἶνε ὁ ζήτουλας γοεῖλος ποῦ ξάπλωσε τὸ χέρι.

Ἦτανε μότο χριστιανὸς φτωχὸς καὶ αὐτὸς σᾶν κεῖνα
Μὰ εἶχε πλοῦτο στὴ καρδιὰ ὡς τοῦ λειπᾶν τὰ μάτια
Ζητιάρενε γὰρ τ' ὄρφανά ἐγνώριζ' ἀπὸ πεῖνα
Καὶ εἶχε ἄσπρα τὰ μαλλιά τὰ ροῦχα του κομμάτια

Ὅποιος στὸν κόσμον αὐτὸν ἀπὸ ψωμὶ χορτάσει
Καὶ λημονεῖ τὸν ἄλλον ποῦ πειροκινδυνεύει
Ἀλλοίμονον! τοῦ εὐχομαί ποτὲ τὰ μὴ πεινάσῃ
Καὶ ὁ θεὸς γὰρ τ' ὄρφανά. Αὐτὸς ὡς διακορεύω

ΒΕΛΤΕΡΟΣ

Εἰς τὸ λεγκῶμα τῆς

Ὅποταν φθινοπωρινὴν ἐσπέραν καθημέρην
εἰς τὸν ἑώσπτην σου, ἰδῆς μετέωρον τὰ σβέρην
ἀφίρων εἰς τὸ ἀχανὲς ἡμιλαμπῆ ἀκτῖνα
ἐμὲ τότε' ἐνθυμήθητι, φιλάττη μου Κατίνα,
διότι οὕτως ἔλαμψα καὶ ἐσβέσθην αἰφνιδίως
καὶ ἔκτοτε μαύρη συμφορὰ εἶν' εἰς ἐμὲ ὁ βίος.
Πειραιεὺς Νοέμβριος 1883.